

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Krivánkovou ve věci

žalobce: B. J., narozený X,
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
IČO: 00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18. 12. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2023, č. j. OAM-1646/BA-BA01-VL16-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 1. 12. 2023 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2023, č. j. OAM-1646/BA-BA01-VL16-PS-2023 dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 5. 2024.

II.

Žaloba

2. Žalobce na prvním místě uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Dle žalobce v odůvodnění nutnosti jeho zajištění žalovaný předložil málo relevantních důvodů a vysvětlení. K argumentaci žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštního opatření žalobce uvedl, že tato je zcela v rozporu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a konkrétními okolnostmi případu. Rozhodování žalovaného nese v tomto ohledu znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce rozporoval tvrzení žalovaného ohledně neexistence hlášeného pobytu žalobce a s tím souvisejícího vyloučení zvláštního opatření. Tuto úvahu považoval žalobce za nesprávnou, neboť by jednak znamenala, že žádná osoba, které bylo uloženo správní vyhoštění, nedosáhne na uložení zvláštního opatření, a jednak zákon o azylu nepresumuje pro uložení zvláštního opatření potřebu hlášené adresy pobytu. Stran možnosti uložení zvláštního opatření žalobce tvrdil, že žalovaný postupoval nezákonně, neboť nedostatečným způsobem zhodnotil možnost jeho uložení, navíc při tom ignoroval většinu žalobcem uváděných skutečností a rozhodl v rozporu se správním spisem. Jeho zdůvodnění o nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření pak bylo naprosto obecné, z velké části odkazující pouze na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by však tyto obavy byly blíže a adekvátně predestřeny a zdůvodněny. Dále žalobce popsal svou situaci a důvody, pro které se nemůže vrátit do země původu. V Uzbekistánu má žalobce dluhy, jejichž nezaplacením mu hrozí závažná újma na zdraví, neboť zdejší věřitelé používají takové praktiky k vymáhání dluhů, při kterých dochází k násilí. Dále žalobce popsal, proč nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Žalobce si byl vědom správního vyhoštění, ale po konzultaci se svým advokátem nabyl vědomí, že v ČR může být legálně s dokumentem, který od svého advokáta dostal. Nelegální pobývání na území ČR a nerespektování povinnosti mu uložené rozhodně nebylo záměrem žalobce a už vůbec nevypovídají o jeho úmyslném ohrožení průběhu správního řízení. Žalobce rovněž spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve stanovení doby trvání zajištění. **V napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy o přiměřenosti využití maximální možné doby zajištění. Odůvodnění v této části rozhodnutí považoval žalobce za nedostatečné a nevypovídající o tom, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.** Žalobce rovněž namítal paušalizaci napadeného rozhodnutí, neboť byl zajištěn jen proto, že se nacházel na území ČR nelegálně, aniž páchal jakoukoliv protiprávní činnost. Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 1. 2024 žalovaný nesouhlasil s žalobou a měl za to, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z

jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále sdělil, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaný proto dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a § 46a odst. 8 zákona o azylu a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že bylo žalobci uloženo rozhodnutím ze dne 20. 10. 2023, č. j. KRPA-349750-17/ČJ-2023-000022-SV správní vyhoštění a současně mu bylo uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Důvodem byl žalobcův nelegální pobyt na území ČR v období od 26. 6. 2023 do 19. 10. 2023. Poté byl žalobce rozhodnutím Policie ČR ze dne 25. 11. 2023, č. j. KRPA-390685-12/ČJ-2023-000022-ZZC zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění bylo, že závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení správního vyhoštění v bodě týkajícím se uložení zvláštního opatření osobně se hlásit policii ve stanoveném čase a místě. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 25. 11. 2023 vyšlo najevo, že si byl žalobce vědom, že mu 20. 10. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a vysvětlil, že od svého právníka dostal papír a vysvětlení, dle kterého si myslel, že může být v ČR legálně a že se nemusí chodit hlásit na cizineckou policii, advokát mu měl říct, že v ČR nesmí pracovat. Ke své osobě uvedl, že bydlí se svými krajany v Praze 4, ale adresu pobytu nezná. Je ženatý, ve vlasti má ženu a dvě děti, v ČR nikoho blízkého nemá, v Uzbekistánu má rodiče a sourozence a je s nimi v kontaktu. Dle jeho tvrzení má ve vlasti dluhy a neví, co se stane, pokud se tam vrátí. Poté dne 15. 11. 2023 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR a následně byl žalobou napadeným rozhodnutím zajištěn.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost podal po až po několika měsících pobytu na území ČR a po zadržení Policií ČR, ač se v té době pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoli totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti*.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 2-3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a již v minulosti nelegální pobyt na území ČR, záměr setrvat na území ČR za každou cenu a především podání žádosti o mezinárodní ochranu až po mnoha předcházejících příležitostech. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně, tudíž mohl svou žádost podat

kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu eventuálně posléze pro řízení o uložení správního vyhoštění a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, již v minulosti nerespektované uložení zvláštní opatření, celkový despekt k dodržování povinností plynoucích z právního řádu ČR) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány a opět se nepokusil skrývat na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování rozhodnutí o uložení správním vyhoštění.
13. K tvrzení žalobce o svévoli žalovaného při rozhodování o nemožnosti uložit zvláštní opatření z důvodu neexistence hlášeného pobytu žalobce soud konstatuje následující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl toto: „*Jmenovaný nebyl v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu a není tedy zřejmé, kde by se zdržoval, neboť si adresu svého pobytu ani nepamatuje.*“ Z uvedeného nelze dojít k závěru, že žalovaný rozhodl o neuložení zvláštního opatření ryze z důvodu neexistence hlášeného pobytu, jak se snaží žalobce soud přesvědčit. Z formulace věty žalovaného a při zohlednění celého kontextu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že neexistence hlášeného pobytu bylo jen jedním z mnoha hledisek, které žalovaný vzal při svých úvahách v potaz, když hodnotil situaci žalobce pro účely možnosti uložit zvláštní opatření. Na tomto místě se soud ztotožňuje s konečným závěrem žalovaného stran nemožnosti uložit zvláštní opatření i z důvodu neexistence hlášeného pobytu, neboť neexistence hlášeného pobytu ztěžuje případný následný kontakt s žalobcem např. pro doručování úředních písemností. Rovněž tato skutečnost poukazuje na to, že žalobce není nikde vázán a je pro něj tudíž jednoduché změnit své místo pobytu a skrývat se či jinak vyhýbat dosahu správních orgánů.
14. Co se týče žalobcem predestřených důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nezbyvá soudu než konstatovat, že jak soud tak žalovaný nejsou v řízení o zajištění žalobce oprávněni činit jakékoliv úvahy o důvodnosti žádosti žalobce a předjímat tak její výsledek. Soud i žalovaný jsou toliko povinni učinit úvahy a následné závěry o okolnostech podání žádosti o mezinárodní ochranu. Samotné zajištění nikterak nevylučuje důvodnost samotné žádosti, nýbrž pracuje pouze s informacemi, které jsou dostupné v době rozhodování žalovaného. Ostatně, samotné posouzení žádosti ze strany žalovaného či soudu pro účely zajištění se jeví jako nesmyslné, neboť žalovaný ani soud v této rané fázi řízení, kdy rozhodnutí o zajištění následuje ve velmi úzkém časovém sledu po podání žádosti o mezinárodní ochranu, nemívají

k dispozici žádné další informace. Nad to, účelem zajištění žalobce dle zákona o azylu je zajistit jeho přítomnost na území po dobu řízení o jeho žádosti tak, aby mohlo být o žádosti řádně rozhodnuto. Toto nevylučuje, že i eventuálně úspěšný žadatel o mezinárodní ochranu zpřetrhá kontakty s úřady a pokusí se z území ČR pokračovat do cílové destinace nebo zůstane na území ČR skrytě, čímž naruší či dokonce znemožní pokračovat v řízení o své žádosti.

15. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, již vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené, soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je obecné a koncipované na situaci každého nelegálně pobývajícího cizince v ČR, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
16. Žalobcem objasněné důvody, pro něž nerespektoval již v minulosti uložené opatření, neshledal soud důvodnými. Žalovaný ani nyní soud nezkoumají, zda žalobce úmyslně či neúmyslně neplnil své povinnosti plynoucí z uložení zvláštního opatření, nýbrž jakou vypovídající hodnotu tato skutečnost má o osobě žalobce a jeho vztahu k dodržování práva ve vztahu k zvážení možnosti uložit zvláštní opatření. V tomto směru nelze jednání žalobce omlouvat jeho špatným porozuměním uložené povinnosti. Naopak, rozhodnutím správního orgánu mu byla uložena srozumitelná a jednoduše pochopitelná povinnost dostavit se každé pondělí v 9:30h na příslušné oddělení Policie ČR, a to do dne vycestování. Tím, že žalobce tuto povinnost neplnil, je nyní povinen strpět negativní následky svého počínání.
17. Rovněž námitku žalobce napadající délku jeho zajištění soud neshledal důvodnou. Žalovaný se v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v maximální zákonem stanovené lhůtě 180 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Ač se jeví odůvodnění délky trvání zajištění stručné, je z něj přesto patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení maximální délky doby zajištění žalobce přistoupeno.

V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.

18. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zohlednilo veškeré individuální okolnosti případu; žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem v řízení vyvstalým okolnostem a tvrzením žalobce, kdy současně vyhodnotil veškeré v úvahu přicházející skutečnosti mající vliv na rozhodnutí ve věci.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. ledna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně